

Залацінкі творчай душы

Трымаю ў руках новы зборнік паэзіі берасцейскай паэтэсы Ніны Гараглед – плён яе творчай эмацыянальнай душы, недаспаных начэй, недабачаных сноў.

«Душа мая босая» – такую незвычайную, даверліва шчырую назву прыдумала паэтэса для сваёй чарговай і доўгачаканай кнігі. Гэта другое паэтычнае выданне і сапраўды дарагое і жаданае як для самой творцы, так і для чытачоў.

У гэты зборнік уключаны вершы, напісаныя ў розныя гады, у тым ліку і за апошні час. Уся кніга – поўная жыватворнай асалоды, бы спелы яблычак у святую Спасайку.

Паэтычная творчасць – справа складаная, тонкая, праца далікатная, пластычная, не кожнаму яна пад сілу. Ды Ніна Гараглед яе лёгка асільяе. Варта прызнаць, што вершы паэтэсы – жывыя, кранальныя, шчырыя, яны пасвойму, па-асабліваму гучаць і свецяцца промнямі пяшчотнай жаночай душы, дыхаюць яе энергетыкай і чуласцю.

Тэматыка твораў розная. Аўтару аднолькава ўдаюцца вершы як на патрыятычную, так і на духоўную, лірычную, пейзажную тэмы. Ёсць вершы, прысвечаныя малой радзіме, свайму куточку, любай маці, роднай мове. Шмат прыгожых прызнанняў прысвя-

ціла Ніна Гараглед і рамантычнаму каханню:

Скажаш слова адно:

«Харошая...»

І святкуе душа мая босая.

Як дзіця, ціхай ласкі чакаю:

Ад пяшчоты не ўцякаюць...

Кранаюць струны душы аўтарскія радкі на духоўную тэму:

У вясковай драўлянай царкве

Пад малітву айца заплачу.

Азірнецца прыхаджанка,

Як на грэшніцу, няйначай.

Пакаяння сляза. І ў душы

Ні адчаю, ні трывогі.

Толькі ціхая радасць святла

Ад размовы з Богам.

Ніколі не сыдуць з яе сэрца, не сатруцца з памяці маляўнічыя мясціны любай вёсачкі, палескія краявіды: «Да вытоку свайго адзінага // Я травінкай з асфальту вярнуся».

Паэзія Ніны Гараглед – шчодрая, багатая на яркія вобразы. У яе – «Шнуры сумуюць па бялізне ў двары. // На іх, нібы прышчэпкі, снегіры», «Незабудкі, як разлітая сінька, // Купкамі ў нізінках», «Танчыць дождж па колкай пожні // І па роўненькіх пракосах», «Да

асенняе краскі шчэ ляціць матылёк... // Ты прыехаў – туга туманамі сплыла».

Амаль усе творы пранізаны сардэчнасцю, зычлівай пяшчотай, напоўнены спагадай, цеплынёй, нясуць чытачу любоў і святло, што пульсуе з чуйнай, высакароднай душы паэтэсы.

Вершы Ніны Гараглед – самабытныя, своеасаблівыя, не перагружаны шматслоўем. Часцей – дзве-тры страфы, але ёмкія, кранальныя, думкі, выказаныя ў іх, лаканічныя, трапныя, па-філасофску мудрыя:

*Не стой спінай да святыняў,
Што крыжамі*

памкнуліся ў неба.

*Не стой спінай да поля,
Што корміць цябе хлебам.*

*Не стой спінай да Радзімы:
Не знойдзеш лепшага краю.
Трымайся сваіх каранёў...
Ці стане чужына раем?*

Расчуленасць душы, узрушанасць сэрца прысутнічаюць амаль у кожным творы паэтэсы. Сваю светлую ўзнёсласць ці боль ад пакутлівых перажыванняў творца не хавае ад чытачоў, а расхінае душу насцеж, ідзе да людзей на-росхрыст. Усяму негатыўнаму яна супраціўляецца, рашуча пратэстуе супраць чалавечай заганы ці слабасці.

Ніна Гараглед

*Душа мая
босая...*

Умее паэтэса выказацца, умее зачэпіць чытача за жывое. І гэта пахвальна, бо каму ў свеце патрэбна раўнадушша, няхай сабе і ад творчага чалавека?

Праз паэзію, праз духоўнае мастацкае слова аўтар не толькі выказвае сваю любоў і пашану да бацькоўскай зямлі, сваёй Айчыны, але і, што найважней, паэтычным радочкам дагаджае Богу, праслаўляючы Яго прысутнасць, Яго законы, сцвярджаючыся ў веры. Паэтэса нібы просіць нас, сваіх чытачоў: не выцясняйце са свайго сэрца любові, не выцясняйце з душы сваёй Бога...

Чытача прывабліваюць не толькі незвычайныя, самабытныя вершы паэтэсы, але і сама вокладка зборніка. На ёй сціплая валашка з жытнёвага поля, што за палескім хутарам, дзе Ніна Гараглед нарадзілася і адкуль з матчынай песняй і босай душой пайшла насустрач людзям...

Надзея ПАРЧУК,
член Саюза пісьменнікаў
Беларусі